

DISPÓN O:

Artigo primeiro.

Dáselle unha nova redacción ó número 2 da alínea primeira e ó número 3 da alínea segunda da disposición adicional cuadrexésimo terceira da Lei 50/1998, do 30 de decembro.

1. O número 2 da alínea primeira da disposición adicional cuadrexésimo terceira da Lei 50/1998, do 30 de decembro, queda redactado da seguinte forma:

«2. Igualmente, incentivarase, nos termos previstos nesta norma, a transformación en indefinidos dos contratos de duración determinada ou temporal, calquera que sexa a modalidade contractual obxecto de transformación e que estean vixentes no momento de entrada en vigor da presente norma.

A transformación en contratos indefinidos a tempo completo dos contratos de duración determinada ou temporal, calquera que sexa a modalidade contractual obxecto da transformación, vixentes no momento da entrada en vigor do Real decreto lei 9/1997, do 16 de maio, incentivarase nos termos da Lei 64/1997, do 26 de decembro.

Así mesmo, incentivarase a transformación de contratos de aprendizaxe, prácticas, para a formación, de cambio e de substitución por anticipación da idade de xubilación, calquera que sexa a data da súa celebración.

A conversión de contratos de prácticas e de cambio, a tempo completo ou parcial; aprendizaxe, formación e substitución por anticipación á idade de xubilación, en contratos indefinidos a tempo completo, dará dereito ós beneficios previstos na Lei 64/1997, do 26 de decembro, cando a transformación se realice dentro do seu ámbito temporal de vixencia, transcorrido o cal será de aplicación a presente norma. A transformación dos contratos de prácticas e cambio a tempo parcial en indefinidos a tempo parcial darán dereito ós beneficios previstos nesta norma.»

2. O parágrafo primeiro do número 3 da alínea segunda queda redactado nos seguintes termos:

«3. As transformacións de contratos temporais a tempo completo ou parcial en indefinido a tempo completo darán lugar a unha bonificación do 25 por 100 durante os vinte e catro meses seguintes á dita transformación, salvo que esta afecte a un contrato celebrado cun traballador maior de corenta e cinco anos; neste caso a bonificación do 25 por 100 prolongarase durante a vixencia do contrato transformado.»

Artigo segundo.

O parágrafo primeiro da disposición adicional decimo sétima da Lei 50/1998, do 30 de decembro, de medidas fiscais, administrativas e da orde social, queda redactado nos seguintes termos:

«No prazo dos seis meses seguintes á entrada en vigor da presente lei, as empresas que se beneficien de bonificacións de cotas á Seguridade Social por aplicación das normas que a continuación se detallan deberán acreditar, perante o Instituto Nacional de Emprego, o mantemento do dereito a bonificación, achegando a documentación xustificativa que determine o ministerio de Traballo e Asuntos Sociais.»

Artigo terceiro.

Dáselle unha nova redacción ó número 2 do artigo 206 do texto refundido da Lei xeral da Seguridade Social, aprobado polo Real decreto legislativo 1/1994, do 20 de xuño, que queda redactado como segue:

«2. A acción protectora comprenderá, ademais, accións específicas de formación, perfeccionamento, orientación, reconversión e inserción profesional en favor dos traballadores desempregados, e aquelas outras que teñan por obxecto o fomento do emprego estable. Todo iso sen prexuízo, se é o caso, das competencias de xestión das políticas activas de emprego que desenvolverá a Administración xeral do Estado ou a Administración autonómica correspondente, de acordo coa normativa de aplicación.»

Disposición derradeira.

O presente real decreto lei entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no «Boletín Oficial do Estado», se ben o artigo primeiro producirá efectos desde o día 1 de xaneiro de 1999.

Dado en Madrid o 9 de abril de 1999.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

8268 *LEI 9/1999, do 12 de abril, pola que se regula o réxime xurídico das transferencias entre Estados membros da Unión Europea. («BOE» 88, do 13-4-1999.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A presente lei ten por obxecto desenvolver-lo réxime xurídico das transferencias entre Estados membros da Unión Europea, traspóndolle así, de forma parcial, ó ordenamento xurídico español a Directiva 97/5/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 27 de xaneiro de 1997, relativa ás transferencias transfronteirizas. E trátase dunha reforma parcial posto que unicamente e mediante a presente norma se traspoñen aqueles preceptos que requiren rango de lei. As disposicións da Directiva 97/5/CE que requiren outro rango, tales como as dedicadas á transparencia das condicións aplicables ás transferencias entre Estados membros da Unión Europea, incorporaranse ó noso ordenamento mediante a norma adecuada e correspondente.

Sen embargo e sen prexuízo do que se acaba de sinalar, considerouse necesario citar de modo xenérico determinadas obrigas de información que deberán cumprilas entidades de crédito respecto dos seus clientes, aínda que remitindo a súa concreción ó posterior desenvolvemento da lei.

A principal novidade, que ten como obxectivo que as transferencias se realicen dunha maneira rápida, fiable e económica, vén constituída polo establecemento dunha serie de obrigas mínimas das entidades que realicen transferencias entre Estados membros da Unión Europea

así como as consecuencias xurídicas do incumprimento de tales obrigas, e iso á marxe da responsabilidade común das entidades respecto do quebrantamento de normas de dereito privado das que o seu coñecemento lle corresponderá á xurisdicción ordinaria. Ademais, e respecto do obxectivo citado, debe subliñarse que xa desde o ámbito comunitario se considerou que o volume de pagamentos dentro da Unión aumenta constantemente, constituíndo as transferencias entre Estados membros da Unión Europea unha parte substancial do volume e do valor dos ditos pagamentos. Iso é consecuencia da realización do mercado interior e do avance cara a unha Unión Económica e Monetaria.

Destaca, en primeiro lugar, o ámbito de aplicación da regulación que agora se establece. Así, resulta aplicable a calquera transferencia entre Estados membros da Unión Europea realizada dentro da Unión Europea de importe igual ou inferior a 50.000 euros, quedando excluídas as transferencias que non deban aboarse en conta. Igualmente, é sempre necesaria a intervención dunha entidade operante en España, tendo en conta que tales transferencias, para os efectos desta lei, só poden ser realizadas por dous tipos de entidades: as de crédito así como as súas sucursais e os denominados establecementos abertos ó público que realizan xestión de transferencia recibida do exterior ou enviadas ó exterior a través de entidades de crédito.

Tamén quedan claramente delimitados os conceptos de ordenante e beneficiario.

Respecto das obrigas mínimas das entidades, as transferencias que se realicen deben cumprir cuns requisitos mínimos de celeridade e fiabilidade. O nivel mínimo de calidade acádase en función do cumprimento dun parámetro fundamental, como é o de realiza-la transferencia axustándose ás instrucións do cliente e que supón cumprilo acordado tanto en materia de prazos coma da cantidade total que se vaia transferir.

No tocante á primeira obriga, tanto a entidade do ordenante como a do beneficiario deben acreditar fondos e aboalos, respectivamente, nos prazos convidados cos seus clientes ou, na falta do dito pacto entre as partes, nos prazos máximos establecidos por esta lei.

Un atraso na execución das operacións de cargo e aboamento determinará o dereito do ordenante ou do beneficiario a recibir unha indemnización, agás que o atraso se deba a tales suxeitos.

Verbo da segunda obriga, agás orde en sentido contrario, a transferencia debe ser executada libre de cargos para o beneficiario, xa que noutro caso se lle deberá transferir ou aboar a quen corresponda o importe indubidamente deducido, asumindo o responsable os gastos de tal devolución.

Finalmente, o suposto máis grave de incumprimento vén determinado pola falta de execución dunha transferencia, unha vez aceptada esta pola entidade de que se trate.

En tales casos imponse unha obriga de reembolso que inclúe o aboamento do importe da transferencia, máis o pagamento dos gastos nos que o ordenante incorrese e unha indemnización co límite de 12.500 euros, tratándose con iso de non afecta-la solvencia da entidade.

Tal obriga queda atenuada no suposto de que a transferencia non se ultime por un erro atribuible ó ordenante ou á entidade intermediaria elixida por el. Nestes casos determínase a obriga de reembolsar só o importe da transferencia e sempre que o dito importe fose recuperado.

Por outra parte, a lei prevé que tódalas obrigas sinaladas perdan tal condición nos supostos de forza maior. Este concepto caracterízase no dereito comunitario por dous elementos: un obxectivo, na circunstancia anormal, allea a quen a invoca, e outro subxectivo, que supón a adopción de tódalas dilixencias posibles. É un concepto, por tanto, que coincide co tradicional elaborado pola nosa xurisprudencia.

Artigo 1. *Ámbito de aplicación.*

1. As disposicións da presente lei aplicaranse ás transferencias entre Estados membros da Unión Europea realizadas dentro da Unión Europea, efectuadas en euros ou nas divisas dos estados membros da Unión Europea ata unha cantidade total equivalente a 50.000 euros, ó tipo de cambio do día en que sexan ordenadas e sempre que interviñese na súa execución unha entidade situada en España.

2. Para os efectos desta lei entenderase por transferencia entre Estados membros da Unión Europea realizada dentro da Unión Europea a operación efectuada por iniciativa dunha persona física ou xurídica a través dunha entidade ou unha sucursal de entidade a que se refire o artigo seguinte, situada en España ou en calquera Estado membro da Unión Europea, destinada a acreditar unha cantidade de diñeiro nunha conta da que poida dispoñer o beneficiario, aberta nunha entidade ou sucursal de entidade situada noutro Estado membro da Unión Europea, ou en España cando a transferencia proveña do exterior.

Artigo 2. *Entidades.*

1. As transferencias entre Estados membros da Unión Europea deberán realizarse a través de calquera entidade de crédito, tal e como se definen no artigo 1 do Real decreto lexislativo 1298/1986, do 28 de xuño, de adaptación do dereito vixente en materia de entidades de crédito ó das Comunidades Europeas, así como a través de toda sucursal, situada en calquera Estado membro da Unión Europea, dunha entidade de crédito que teña o seu domicilio social fóra da Unión, e a través doutras entidades distintas daquelas que, no marco das súas actividades, realicen as ditas transferencias, entendendo por tales, para os efectos desta lei, os establecementos abertos ó público para o cambio de moeda estranxeira.

2. As sucursais dunha mesma entidade situadas en Estados membros distintos consideraranse como entidades distintas.

3. Nas transferencias entre Estados membros da Unión Europea reguladas pola presente lei poderá intervir unha entidade intermediaria. Entenderase por tal toda entidade de crédito situada en España, distinta da entidade do ordenante e da do beneficiario, que participe na realización da dita transferencia como correspondente dalgunha das entidades mencionadas.

Artigo 3. *Suxeitos: ordenante e beneficiario.*

1. Entenderase por ordenante toda persoa física ou xurídica que na súa condición de usuario de servizos financeiros lle dea directamente a unha entidade unha instrución incondicional, calquera que sexa a súa forma, de executar unha transferencia entre Estados membros da Unión Europea para que os fondos correspondentes se aboen nunha conta do beneficiario.

En todo caso, debe tratarse dunha persoa física ou xurídica distinta das entidades de crédito, dos establecementos abertos ó público para o cambio de moeda estranxeira, das empresas de seguros, das institucións de investimento colectivo e das empresas de servizos de investimento.

2. Entenderase por beneficiario toda persoa física ou xurídica designada polo ordenante como destinatario final de tales fondos, debendo estes acreditarse nunha conta da que aquel poida dispor.

3. Ordenante e beneficiario poderán se-la mesma persoa.

Artigo 4. *Transparencia das condicións aplicables ás transferencias entre Estados membros da Unión Europea.*

1. As entidades a que se refire o artigo 2 que, no marco das súas actividades, realicen as transferencias entre Estados membros da Unión Europea reguladas na presente lei, deberán pór á disposición da súa clientela información, facilmente comprensible, sobre as condicións xerais aplicables a elas, e deberanse comprometer, por petición do cliente e respecto das transferencias que o precisen polas súas características, no que se refire ó seu prazo e ós seus custos de execución.

2. Unha vez executada a transferencia ordenada ou aboada a recibida, as entidades informarán os seus clientes dos antecedentes precisos para que poidan comprobar en qué condicións foi realizada a operación.

3. Corresponderalle ó ministro de Economía e Facenda, dentro do marco establecido no artigo 48.2 da Lei 26/1988, do 29 de xullo, de disciplina e intervención das entidades de crédito, desenvolve-lo disposto nos parágrafos precedentes.

Artigo 5. *Incumprimento do prazo para executa-la transferencia.*

1. A entidade do ordenante deberá efectua-la transferencia entre os Estados membros da Unión Europea de que se trate dentro do prazo convido co ordenante.

Cando non se respectase o prazo convido ou, na falta de pacto entre as partes sobre o dito prazo, cando ó termo do quinto día laborable bancario seguinte á data de aceptación da orde de transferencia non se acreditasen os fondos na conta da entidade do beneficiario, a entidade do ordenante deberá indemnizar este último, nos termos establecidos no número 2 do presente artigo. Isto entenderase independentemente doutras indemnizacións por danos e perdas que conforme a Dereito lle poidan corresponder ó cliente das entidades e sen prexuízo doutros dereitos que lle poidan corresponder á propia entidade.

Para estes efectos entenderase por data de aceptación, a data de cumprimento de tódalas condicións convidadas para a execución dunha orde de transferencia entre Estados membros da Unión Europea e relativas, en especial, á existencia de cobertura financeira suficiente e á información necesaria para a execución da dita orde. Agás cando a entidade acredite que lle esixiu ó cliente condicións ou informacións adicionais, presumirase que a aceptación da transferencia se produciu, como moi tarde, o día hábil seguinte ó da orde.

2. A indemnización consistirá no aboamento do xuro legal do diñeiro multiplicado por 1,25 e calculado sobre o importe da transferencia entre Estados membros da Unión Europea mediante a aplicación do tipo de xuro sinalado polo período transcorrido entre:

O termo do prazo convido ou, na falta do dito prazo, o termo do quinto día laborable bancario seguinte ó da

data de aceptación da orde de transferencia entre Estados membros da Unión Europea, por unha parte, e

A data en que se acrediten os fondos na conta da entidade do beneficiario, por outra.

3. Do mesmo xeito, cando a falta de execución dunha transferencia entre Estados membros da Unión Europea no prazo convido ou, na falta de pacto entre as partes sobre o dito prazo, antes de que finalice o quinto día laborable bancario seguinte ó da data de aceptación da orde de transferencia entre Estados membros da Unión Europea, sexa imputable a unha entidade intermediaria situada en España, esta deberá indemnizala entidade do ordenante nos termos sinalados na alínea anterior.

Artigo 6. *Incumprimento do prazo de posta á disposición de fondos.*

1. A entidade do beneficiario deberá poñer os fondos resultantes da dita transferencia á disposición do beneficiario dentro do prazo convido con este.

Cando non se respectase o prazo convido ou, no seu defecto, cando ó termo do día laborable bancario seguinte ó día en que se acreditasen os fondos na conta da entidade do beneficiario non se lle aboasen a este os fondos na súa conta, a entidade do beneficiario indemnizarao nos termos establecidos no número 2 do presente artigo. Isto entenderase con independencia doutras indemnizacións por danos e perdas que conforme a Dereito lle poidan corresponder ó cliente da entidade e sen prexuízo doutros dereitos que lle poidan corresponder á propia entidade.

2. A indemnización consistirá no aboamento do xuro legal do diñeiro multiplicado por 1,25 e calculado sobre o importe da transferencia mediante a aplicación do tipo de xuro sinalado polo período transcorrido entre:

O termo do prazo convido ou, na falta do dito prazo, o termo do día laborable bancario seguinte a aquel en que os fondos se acreditasen na conta da entidade do beneficiario, por unha parte, e

A data en que se aboasen os fondos na conta do beneficiario, por outra.

Artigo 7. *Obriga de efectua-la transferencia de acordo coas instrucións do ordenante.*

1. A entidade do ordenante estará obrigada, unha vez aceptada a orde de transferencia entre Estados membros da Unión Europea, a executala polo seu importe total, a non ser que o ordenante especificase que os gastos relativos á transferencia deban correr total ou parcialmente por conta do beneficiario; neste último caso, a entidade do ordenante deberalles comunicar tales especificacións á entidade do beneficiario e ás entidades intermediarias, cando existan.

A entidade do beneficiario e as entidades intermediarias situadas en España estarán igualmente obrigadas a executa-la dita transferencia polo importe que recibisen da entidade do ordenante ou da entidade intermediaria que interviñese anteriormente, a non se que estas comunicasen que o beneficiario debe correr, total ou parcialmente, cos gastos relativos á transferencia.

O disposto no parágrafo anterior non prexulga a posibilidade de que a entidade de crédito do beneficiario lle facture a este os gastos relativos á xestión da súa conta, de conformidade coas normas e prácticas aplicables. Sen embargo, a entidade non poderá utiliza-la citada facturación para incumprilas obrigas que establece o dito parágrafo.

2. Cando a entidade do ordenante ou unha entidade intermediaria situada en España procedese a unha dedución sobre o importe da transferencia que sexa contrario ó establecido na alínea 1 deste artigo, a entidade do ordenante estará obrigada, por petición deste último, a lle transferir ó beneficiario o importe deducido indebidamente, sen dedución ningunha e pola súa conta, a non ser que o ordenante solicite que se lle aboe o dito importe.

3. Igualmente, toda entidade intermediaria situada en España que proceda a unha dedución contraria ó establecido na alínea 1 deste artigo, estará obrigada a lle transferir-lo importe deducido, sen dedución ningunha e pola súa conta, á entidade do ordenante ou, se a entidade do ordenante así o solicita, ó beneficiario da transferencia entre Estados membros da Unión Europea.

4. Se for a entidade do beneficiario a que infrinxise a obriga de executa-la orde de transferencia entre Estados membros da Unión Europea de acordo coas instrucións recibidas segundo o previsto na alínea 1 deste artigo e, sen prexuízo de calquera outro recurso que se puiden presentar, a dita entidade estará obrigada a lle aboar ó beneficiario, pola súa conta, o importe indebidamente deducido.

5. O disposto no presente artigo entenderase con independencia doutras indemnizacións por danos e perdas que conforme a Dereito lle poden corresponder ó cliente da entidade e sen prexuízo doutros dereitos que lle poidan corresponder á propia entidade.

Artigo 8. *Obriga de reembolso imposta ás entidades en caso de incumprimento nas transferencias entre Estados membros da Unión Europea.*

1. Se, tras unha orde de transferencia entre Estados membros da Unión Europea aceptada pola entidade do ordenante, os fondos correspondentes non fosen acreditados na conta da entidade do beneficiario, a entidade do ordenante, por solicitude deste, estará obrigada a lle aboar, no prazo que se indica no parágrafo seguinte, ata un total de 12.500 euros, o importe da transferencia, máis:

O tipo do xuro legal do diñeiro multiplicado por 1,25 e calculado sobre o importe da transferencia para o período transcorrido entre a data da orde de transferencia entre Estados membros da Unión Europea e a data do crédito, e

O importe dos gastos relativos á transferencia entre Estados membros da Unión Europea pagados polo ordenante.

Estes importes poranse á disposición do ordenante no prazo de catorce días laborables bancarios despois da data en que o ordenante presentase a súa solicitude a non ser que entremetres se aboasen na conta da entidade do beneficiario os fondos correspondentes á orde de transferencia entre Estados membros da Unión Europea.

A dita solicitude non se poderá presentar antes do termo do prazo de execución da transferencia entre Estados membros da Unión Europea convido entre a entidade do ordenante e este último ou, na falta do dito prazo, antes do termo do prazo previsto no segundo parágrafo da alínea 1 do artigo 5 da presente lei.

2. Cando concorran as circunstancias a que se refiren as alíneas 1 e 3 do presente artigo e sexa cal for o Estado membro da Unión Europea de destino da transferencia, tódalas entidades intermediarias situadas en España que aceptasen realiza-la orde de transferencia entre Estados membros da Unión Europea e recibisen o seu importe terán a obriga de reembolsar, á súa custa,

mediando solicitude da entidade que lles impartise a instrución de a realizaren e ata a cifra sinalada nas ditas alíneas, o importe da dita transferencia e os gastos e xuros alí sinalados á entidade que lles impartise a instrución de a realizaren, sempre que non lle transferise os fondos á entidade do beneficiario ou a outra entidade sinalada por aquela. Neste caso deberá reclama-los importes citados á entidade á que remitise os fondos.

Non obstante, se a transferencia entre Estados membros da Unión Europea non se chegase a ultimar por causa dalgún erro ou omisión nas instrucións dadas pola entidade que lle impartise á entidade intermediaria a orde de a realizar, a dita entidade intermediaria procurará, na medida do posible, efectua-lo reembolso do importe da transferencia.

3. Se unha transferencia entre Estados membros da Unión Europea que se deba aboar en España non se chegase a ultimar por causa da súa falta de execución por parte dunha entidade intermediaria elixida pola entidade do beneficiario, esta última entidade estará obrigada, por solicitude do beneficiario, a pór fondos ó seu dispor ata un total de 12.500 euros, no prazo de catorce días laborables bancarios despois de presentada a solicitude, que non poderá formularse antes do transcurso do prazo en que a transferencia debese estar ultimada.

4. Como excepción á alínea 1 do presente artigo, se unha transferencia non chegase a se ultimar por causa dalgún erro ou omisión nas instrucións dadas polo ordenante á súa entidade ou porque unha entidade intermediaria expresamente elixida polo ordenante non executase a orde de transferencia entre Estados membros da Unión Europea, a entidade do ordenante e as demais entidades que interviñesen na operación procurarán, na medida do posible, efectua-lo reembolso do importe da transferencia.

Se o importe foi recuperado pola entidade do ordenante, a dita entidade estará obrigada a acreditarlo ó ordenante. Neste caso, as entidades, incluída a entidade do ordenante, non estarán obrigadas a reembolsa-los gastos e xuros vencidos a que se refire a alínea 1 do presente artigo e poderán deduci-los gastos ocasionados pola recuperación na medida en que estean especificados.

5. O disposto no presente artigo entenderase con independencia de calquera outro dereito, incluído o de obter outras indemnizacións por danos e perdas, que lle poida corresponder ó ordenante ou ó beneficiario da transferencia e sen prexuízo doutros dereitos que lles poidan corresponder ás entidades intervinientes na operación. En especial, os clientes conservarán os dereitos para obteren o reintegro daquela parte da transferencia, dos gastos e dos xuros derivados dos supostos recollidos nas alíneas 1 e 3 do presente artigo, non cubertos co importe total de 12.500 euros.

Artigo 9. *Outras disposicións.*

1. As entidades que interveñan na execución dunha orde de transferencia entre Estados membros da Unión Europea quedarán exentas das obrigas previstas polas disposicións da presente lei sempre que poidan alegar motivos de forza maior, é dicir, circunstancias alleas a quen a invoca, anormais e imprevisibles, as consecuencias das cales non se poderían ter evitado malia toda a dilixencia empregada.

2. Non se deberá ningunha indemnización en aplicación dos artigos 5 e 6 desta lei cando a entidade do ordenante ou a entidade do beneficiario poidan demostrar que o atraso é imputable ó ordenante ou ó beneficiario, respectivamente.

Disposición derradeira primeira. *Habilitación ó ministro de Economía e Facenda.*

Facúltase o ministro de Economía e Facenda para dicta-las normas que sexan precisas para o desenvolvemento da presente lei, en especial a definición do termo «día laborable bancario», así como para modifica-las contías máximas recollidas nos seus artigos 1 e 8

Disposición derradeira segunda. *Normas básicas.*

As disposicións contidas na presente lei decláranse básicas de conformidade co disposto no artigo 149.1.11.^a e 13.ª da Constitución.

Disposición derradeira terceira. *Entrada en vigor.*

A presente lei entrará en vigor ós vinte días da súa completa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 12 de abril de 1999.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

8577 *REAL DECRETO LEI 6/1999, do 16 de abril, de medidas urxentes de liberalización e incremento da competencia.* («BOE» 92, do 17-4-1999, e 101, do 28-4-1999.)

O Goberno considera que no actual contexto da economía española, dentro da Unión Monetaria, a política económica ten que orientarse cara a unha maior liberalización e flexibilización dos sectores productivos, de maneira que se logre un ritmo de crecemento económico que permita continuar aproximando os niveis de renda per cápita de España ós do resto de países da Unión Europea. Un dos obxectivos da política económica é perfecciona-lo funcionamento dos mercados domésticos valéndose de reformas de carácter estrutural que procuren unha máis eficiente resposta da oferta ós impulsos da demanda. Estas medidas estimulan a competencia nos mercados de bens, servicios e factores productivos e contribúen á estabilidade da economía mediante unha mellor asignación dos recursos e unha maior igualdade de oportunidades dos axentes nos ditos mercados.

As medidas adquiren especial relevancia trala incorporación de España á terceira fase da Unión Monetaria Europea e a constitución do Banco Central Europeo. Neste contexto, as políticas económicas nacionais xa non contan co instrumento monetario para modera-la evolución dos prezos, de maneira que son a política fiscal e as reformas estruturais os únicos medios dispoñibles para mante-la inflación dentro dos límites previstos. En España, dado o dinamismo da demanda interna como elemento impulsor do crecemento económico, puxéronse de manifesto importantes aumentos nos prezos dalgúns sectores, especialmente aqueles menos expostos á competencia exterior, que obrigan á adopción de medidas urxentes para evita-la aparición de tensións inflacionistas.

Unese, pois, a contrastada conveniencia de novas medidas liberalizadoras coa necesidade de aplicarlas neste momento, antes de que o incremento da demanda agregada orixine posibles xermes de inflación que ame-

cen a estabilidade e a duración do proceso expansivo da nosa economía.

As medidas adoptadas na presente norma teñen por obxecto provocar un impacto positivo tanto sobre os prezos como sobre as condicións da competencia na nosa economía.

No capítulo I deste real decreto lei, no que se refire ás medidas relativas á fe pública, rebáixanse os custos arancelarios dos notarios e rexistradores da propiedade nos préstamos con garantía hipotecaria e na compra-venda de vivendas. Así mesmo, redúcense os custos de inscrición das sociedades nos rexistros mercantís.

Polo que respecta ós fedatarios públicos mercantís, o real decreto lei modifica o réxime dos aranceis, pasando de fixos a máximos. Por último, sinalase a superior suxeición da actividade dos colexios de notarios, corretores de comercio e rexistradores da propiedade e mercantís ás normas de competencia.

As medidas recollidas no capítulo II da presente norma pretenden posibilitar que calquera cidadán da Unión Europea en posesión do título de piloto e da licencia correspondente poida acceder en España ó posto de comandante de aeronave civil, adecuando os requisitos establecidos pola lexislación española ó disposto no Tratado da Unión Europea en canto á libre circulación de traballadores.

No capítulo III, co obxecto de afondar na liberalización do mercado gasístico, diminúense os niveis de consumo requiridos para acceder á condición de consumidor cualificado, quedando liberalizado o dito mercado no ano 2008. Así mesmo, á vista do rápido desenvolvemento do sector do gas natural en España e da conveniencia de favorece-la entrada de novos distribuidores e impulsa-la competencia, redúcese o período de exclusividade nunha zona xeográfica concedido ós distribuidores autorizados pola Lei 34/1998, sobre o sector de hidrocarburos.

En relación co sector eléctrico, no capítulo IV séguese afondando na liberalización mediante a adopción de medidas relativas á diminución do limiar legal para ser considerado consumidor cualificado. Por outra parte, a notable diminución dos tipos de xuro, o incremento da demanda eléctrica e o reparto da eficiencia debido á competencia fan posible unha rebaixa da tarifa media do kwh dun 1,5 por 100, adicional ó 2,5 por 100 rebaixado no Real decreto 2821/1998, que incidirá especialmente sobre os consumidores domésticos.

No capítulo V establécense reducións de prezos nos servicios de telecomunicacións e medidas de fomento da competencia en telefonía móbil.

O capítulo VI prevé a redución das tarifas aboadas polos usuarios das autoestradas de peaxe. Ó longo dos últimos anos considerouse como un obxectivo de política económica a redución da peaxe das autoestradas. Os resultados que se pretende conseguir son, dun lado, a diminución da carga económica dos cidadáns pola utilización de infraestructuras e, doutro lado, o apoio á competitividade e á creación de emprego mediante a rebaixa do prezo dos transportes das mercadorías.

Para conseguir estes obxetivos, o presente real decreto lei habilita un sistema de compensacións que posibilita que aqueles usuarios que teñen que soportar impostos pola utilización deste tipo de estradas se beneficien da redución das peaxes.

No capítulo VII, tendo en conta a necesidade de incidir na moderación dos prezos dos medicamentos e a conveniencia dun uso máis racional dos medios financeiros destinados ó Sistema Nacional da Saúde procédese á revisión da marxe actual dos almacéns farmacéuticos.